

Andraž prebiva v zidanici beli
in srčna rana več ga ne skeli;
odkar življenja križe tak si celi,
živ človek treznega še videl ni.

Če pa nekoč se ljubica prijoče
in z belim čelom skloni se do tal,
ej, to se vam Andraže zakrohoče,
ej, to se bo Andraže vam smejal:

„Odpustil, deklica, sem ti že davno;
ljubezen, dekle, pa je davno preč:
kdor pije vince tole naše slavno,
še raja božjega ne mara več!

O, kdor je vzljubil vas, gorice naše,
ta lic device več ne zaželi;
pred vinskim hramom poje čare vaše
in srka vaših trt božansko kri!“

Vladimir Levstik.

Nočna pesem.

Tiho je ugasnil dneva žar,
les zakrilo gluho je molčanje,
ogelj svet — bogovom zadnji dar —
vzplapolal v prostore je brezdanje . . .

Noč. Od zvezd gre tiho v dušo sen —
sence plašne . . . davnih dni spomini . . .
nem obraz z bridkostjo napojen . . .
roke bele ginejo v temini . . .

Krik — vzkipele senca do neba,
vzrasla v zvezde roka je proseča —
in vse prazno, prazno v dnu srca . . .
Kriknil ptič je, duša hrepeneča? . .

Vojeslav Molè.